Sportul Magazin

EXCURSIA S-A SOLDAT CU O DIPLOMĂ...

Cu prilejul campionatelor mondiale de orientare turistică, un grup de sportivi, antrenori și activiști din țara noastră a efectuat o excursie în Cehoslovacia pentru a urmări întrecerile aștilor hărții și busolei. Dar, în ajunul disputării primelor probe ale „mondialelor", s-a organizat, acolo, un concurs „deschis" (i-am putea spune un „open" ideal) la care a putut participa orice pasionat al acestui sport. Au luat startul, în acea dimineață, aproape 640 de persoane (de la 13 la peste... 70 de ani) venite la Stare Splawy ca spectatori dar care nu au ezitat să plătească o taxă de participare și harta pentru a încerca emoțiile unui concurs.

Competiția — care n-a avut deloc aspectul unei simple plimbări — ne-a oferit satisfacția de a o vedea pe maestra sportului **Georgeta Liță** (fostă, în repetate rînduri, campioană a țării) urcînd pe podiumul de premiere întrucît a terminat pe locul II în categoria sa.

Fotografia o înfățișează pe Georgeta Liță primind diploma oferită de organizatori, diplomă ce onorează și pe această excelentă sportivă dar, totodată, orientarea noastră turistică, ajunsă la un sfert de secol de activitate.

Text și fotografie :
Sebastian BONIFACIU

IOSIF RITTER LA CEASUL CONFESIUNILOR...

„Am acordat „11" metri fără șovăire ca să păstrez integritatea fotbalului"

„Pentru mine n-a existat «avantajul» terenului"

„Acum nu mai merg la fotbal căci nu pot sta în... tribună" !

Acum cîtva timp, într-o seară de duminică, Iosif Ritter a intrat în casă, și-a sărutat soția și copiii care îl așteptau cu masa pusă, și, căutînd să pară vesel, a mărturisit :

— Gata ! Azi am arbitrat ultima partidă de fotbal !

Și-a scos apoi fluierul, acel minuscul obiect care nu de puține ori declanșase mari furtuni în tribune și pe teren, și l-a așezat într-o vitrină unde mai străjuiau tot felul de cupe și ecusoane. Cei din jurul mesei tăceau, emoționați și ei parcă de solemnitatea clipei, neîndrăznind să se apropie de supa ce aburea în castron. După cîteva clipe, însă, glasul soției avea să alunge melancolia ce plutea în cameră :

— În sfîrșit, de acum încolo, voi fi cea mai fericită femeie din Timișoara ! Vom petrece duminicile împreună... Destul ai pribegit pe terenuri aproape 30 de ani.

...Da. Acesta-i adevărul. De mai bine de 30 de ani, Iosif Ritter și-a închinat viața fotbalului. Mai întîi ca jucător, pînă în 1956 și apoi ca arbitru pînă acum cîteva luni, cînd s-a retras, la limită de vîrstă...

— Ca jucător, ai fost considerat un om de forță, din categoria celor care își iau adversarii „cu fulgi cu tot". S-ar părea deci, că promovarea dumitale ca arbitru, ar fi însemnat ralul pe pămînt pentru fundașii „duri".

— Am fost adeptul jocului bărbătesc, e adevărat. Socoteam întotdeauna ca o datorie de onoare să nu las „poteci" deschise pe partea mea. Dar eu atacam uzînd de mijloace îngăduite de regulament : cu pieptul. Deci toți care vedeau mai tîrziu în mine un prieten al „durilor", s-au înșelat. Am știut întotdeauna, cred, să fac deosebire între un joc hotărît, energic, și atacul neregulamentar, cu mijloace neîngăduite.

— Care crezi că e principala calitate a unui arbitru ?

— Să fie cinstit, ferm și curajos. Și mai ales să-și astupe urechile la... intervențiile tribunei.

— Ai fost considerat un arbitru sever, mai ales în acordarea loviturilor de „11" metri.

— Regulamentul e clar. Orice infracțiune comisă în suprafața de pedeapsă duce la acordarea loviturii de 11 metri. Iar regulamentul este același și pentru oaspeți și pentru gazde...

— Cum se explică intransigența și curajul de a acorda aceste lovituri de pedeapsă, chiar împotriva... gazdelor ?

— Eu am iubit mult fotbalul și cînd am devenit arbitru am dorit să-i apăr onoarea și integritatea. Vezi dumneata, există și, din păcate, mai există mentalitatea „avantajului terenului". Asta înseamnă că echipa gazdă își poate permite orice, avînd convingerea că arbitrul, aflat sub presiunea tribunelor, va mai închide ochii. Eu n-am tolerat acest lucru. Ambele echipe trebuie să pornească de pe poziții egale, la luptă, pe orice teren ar juca. Altfel, însuși sensul întrecerii ar fi denaturat. Gazdele și oaspeții sînt supuse acelorași rigori ale regulamentului.

— N-ai avut niciodată vreo ezitare cînd ai luat cele mai grave decizii ?

— N-am șovăit niciodată. Într-un joc la Craiova (Universitatea — Politehnica Iași) am acordat patru lovituri de pedeapsă iar prima a fost executată de... oaspeți. Ieșenii au ratat și victoria a revenit craiovenilor cu... 5—0 ! Știam că fluierul meu va dezlănțui iadul pe pămînt. Dar n-am ezitat niciodată. N-am fost aspru numai pentru a face paradă. Așa am simțit eu că trebuie slujit fotbalul. Cu fermitate și chiar sacrificii... De vreo patru ori, am fost scos de pe stadion, sub protecția miliției. Iar o dată șoferul a mărturisit : — V-am scăpat, tovarășe Ritter, dar cu n-aș fi avut curajul la 0—0, să acord în ultimul minut penalty împotriva... gazdelor.

— Ai fost mulțumit întotdeauna de „stelele" primite ?

— Cinstit vorbind, un arbitru nu-i satisfăcut decît cu „cinci" stele. Tot ce e sub cinci — patru — trei sau... nici o stea — reprezintă pentru el același lucru : o nereușită.

— Cine au fost jucătorii care ți-au dat cel mai mult de furcă ?

— La ceasul acesta nu mai sînt supărat pe nimeni...

— Cine nu îți punea probleme ?

— L-am apreciat mult pe Dobrin, care în teren e foarte corect și respectuos. Apoi pe Hălmăgeanu, Sătmăreanu, Anca etc.

— Care a fost cea mai dificilă partidă arbitrată ?

— Nu e una ci două : Ajax — Fenerbahce, la Istanbul, pe un teren impracticabil, și finala T.S.K.A. — Levski cînd am acordat două „penalty-uri" împotriva T.S.K.A. și am eliminat doi din jucătorii săi. A învins Levski cu 3—1.

— Cine crezi că sînt cei mai buni arbitri români, la ora aceasta ?

— G. Limona, N. Petriceanu și A. Bentu. Otto Anderco începuse foarte bine, dar de la o vreme, „bagheta" sa tremură. Probabil, însă, că își va reveni.

— Dar dintre arbitrii străini, pe cine preferi ?

— Pe „Pompierul din Siracuza" (Lo Bello) pe care l-am și cunoscut personal. Un om de o autoritate și cinste ireproșabile.

— Încerci un regret, acum cînd te-ai retras de pe teren ?

— Drept să-ți spun, sînt atît de trist uneori, încît nici nu mai vreau să merg la stadion ca să văd meciurile... Cea mai cruntă pedeapsă este să stai în tribune, după ce ani la rînd ai fost pe gazon, ca jucător și arbitru... Am iubit atît de mult fotbalul. Întrebați-i pe jucători... Uneori, furat de joc, uitam că sînt arbitru și apreciam o fază frumoasă : „Bravo, băieți... Admirabil..."

Atunci vorbea Ritter... fostul jucător de la C.F.R. Timișoara...

George MIHALACHE

POVESTEA UNEI MEDALII OLIMPICE

Una din marile surprize ale Olimpiadei recent încheiate, a fost victoria americanului Frank Shorter în proba de maraton. Medalia de aur obținută de acest atlet are o poveste deosebit de interesantă. Iat-o :

În cursul lungilor și plicticoaselor antrenamente, Frank dădea semne de oboseală și renunța adesea la cota zilnică de kilometri ce și-o impusese s-o parcurgă. De fapt, nu era vorba de o oboseală fizică, ci de izolarea morală, specifică alergătorilor de distanțe lungi. I-au venit în ajutor întreaga familie, prietenii și vecinii. Zilnic, două-trei mașini au început să-l însoțească pe parcurs, originalii suporteri schimbînd glume cu atletul, difuzîndu-i muzica preferată, încurajîndu-l sub cele mai diverse forme. Soția sa, Doris, sprinta foarte adesea alături de dînsul, spre a-i imprima un ritm mai alert, îl cronometra, se ocupa de alimentația și igiena necesară lungilor antrenamente. Shorter a început să obțină timpi din ce în ce mai buni, astfel că a reușit să fie selecționat în echipa olimpică a S.U.A., iar în final, el, marele necunoscut, să cîștige cursa.

Întors în patrie, el a dăruit medalia de aur olimpică soției sale, care la rîndul său a oferit-o școlii medii din mica localitate de la periferia Dallas-ului, unde locuiesc.

LIMITELE REZISTENȚEI FIZICE ÎN SPORT

Posibilitatea introducerii probei feminine de 3 000 m. plat în programul jocurilor olimpice a dat naștere la multe discuții, oponenții fiind de părere că efortul fizic cerut de această întrecere ar depăși posibilitățile atletelor participante. Numai că realitățile sportului actual vin să contrazică o asemenea părere. Sportivele de azi sînt capabile să acopere în condiții normale și distanțe mai lungi. O foarte tînără atletă americană Caroline MacDonald din El Canyon (California), în vîrstă de 12 ani, parcurge chiar distanța maratonului, în timpul de 3,37,04. Ea se bucură de o sănătate perfectă și se dezvoltă normal.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

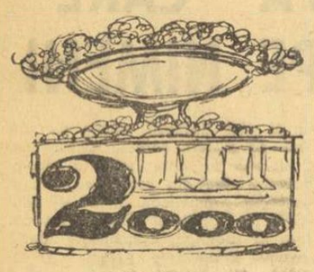

VASILE POPA, VASLUI. Cupa Davis nu rămîne în posesiunea definitivă a nici unei țări, ci trece (sau nu trece !) de la o țară la alta, în funcție de rezultatul finalei. Evident, odată și odată, nu va mai fi loc de gravat pe cupă numele finaliștilor. Dar — s-a calculat — asta se va întîmpla în jurul anului... 2 000. Deci, victorii să obținem, căci loc unde să le înregistrăm s-ar mai găsi !

VIOREL CIOATA, ORAȘUL BĂLAN. **„Vă rog a-mi spune vîrsta exactă a tenismanului american Stan Smith, pentru a încheia o contrazicere cu un coleg".** De ce ? Vreți să începeți alta ? Smith va împlini, în decembrie, 26 de ani. Este cu cinci luni mai mic decît Ilie Năstase. Ați crezut, probabil, că e mai în vîrstă. Din cauza... părului.

ION ANDREI, BUCUREȘTI. Nu m-am gîndit să țin și o evidență a meciurilor pe care le-a susținut Dumitru Popescu, sub culorile Stelei. Dar vă pot răspunde — fără a apela la serviciile noastre de documentare — că a susținut cei puțin de... 10 ori mai multe meciuri decît pretinde prietenul dv., care a redus cariera de stelist a lui Dumitru Popescu la maximum... 5 jocuri. El a fost, ființa ani, unul dintre oamenii de bază ai acestei echipe...

I. COSERIU, ARAD. Ați angajat două pariuri : I. Că Suciu, portarul Sportului Studențesc, n-ar fi jucat niciodată la Crișul. Victoria este de partea dv. ! 2. Că Lucescu ar fi venit la Dinamo, de la Metalul. Vă înșelați : de la Știința ! Sportul Studențesc. Vorba aceea : ce-ați luat pe mere, ați dat pe pere ! Mulțumiți-vă, în viitor, cu un singur pariu !

FLORICA ZOGOREANU, COMUNA SOMOSTELNIC. **„Nu numai tinerele școlărițe îi scriu lui Năstase, ci, iată și eu, mamă a trei fetițe. Știu că n-are timp să citească scrisori, astfel că aș fi bucuroasă să-i transmiteți dv. urarea mea de succes, acum și în viitor. Păcat că nu găsim să cumpărăm fotografii ale acestui mare campion".** Lipsa de inițiativă, în această direcție, este, într-adevăr, supărătoare. Dacă nu ne-am referi la partea propagandistică a lucrurilor, ci doar la cea financiară, și încă ar exista toate motivele ca Steaua, clubul de care aparține Năstase, să acționeze, punînd la dispoziția suporterilor lui Năstase — bineînțeles, contra cost — fotografia acestuia.

RADU D. NEAGU, COMUNA BĂRCĂNEȘTI. **„Care a fost rezultatul dintre Ilie Năstase și Smith, în urma căruia Năstase a cîștigat „Turneul campionilor de la Paris ?"**. Chiar dacă m-ați scula din somn, la trei dimineața, și tot aș putea să vi-l spun : 5—7, 7—6, 6—3.

AUREL STOICA, CLUJ. Regulamentul nu are nimic de zis împotriva faptului ca echipa reprezentativă să fie alcătuită din jucătorii unui singur club. Într-un meci cu Turcia, naționala noastră a fost, de fapt, echipa Chinezul din Timișoara, iar în 1956, la Belgrad, au evoluat în echipa națională... 11 jucători de la C.C.A. (Steaua), în formația noastră mai jucînd Szőke (Dinamo) și Georgescu (Rapid).

MATEI FICSA, COMUNA POIANA STAMPEI. Dacă Munteanu ar fi înscris în ultimul minut al prelungirilor meciului de la Sofia, dintre Levski Spartak și Universitatea Cluj, echipa noastră se califica direct, avînd un gol în plus marcat în deplasare.

P. KIVANCSI, ORADEA. 1. De unde provine numele fostei echipe de fotbal, Ripensia ? De la numele de acum două mii de ani ale fostei provincii romane, Dacia Ripensis, ce se întindea pe meleagurile de azi ale Banatului. 2. Nu sînteți de acord cu cele scrise de noi : **„Boxerul turc și-a expediat adversarul la podea, fapt care a contat decisiv în darea deciziei"**. L-ați întrebat și pe P. Mihelfi, decanul arbitrilor de box din Oradea, care v-a spus că, în boxul amator, căderile la podea nu au valoare de punctaj. Este adevărat. Dar, dincolo de stipulările regulamentului, **knock-down-ul** impresionează, influențînd în bună măsură decizia, mai ales într-un meci foarte strîns. Dacă Mihelfi vă spune că, la el, knock-down-ul nu înseamnă nimic, să nu-l credeți. Puneți-l să jure ! În altă ordine de idei, m-a amuzat încheierea dv. legată de răspunsurile la scrisori : **„Cu respect și răbdare"**. Să recunoașteți că n-ați așteptat prea mult ?

Ilustrații : N. CLAUDIU

Eddie Hart (echipament complet închis) și Rey Robinson (culoarul 1) la trialul olimpic american de la Eugene, în care ambii au fost cronometrați în 9,9 secunde. Între ei, cu beretă, Robert Taylor, clasat al treilea în 10,0

TRISTA POVESTE A LUI HART ȘI ROBINSON

Prima zi a întrecerilor atletice de la München a fost marcată, dacă vă amintiți, de o mare surpriză, ciudată și multă vreme inexplicabilă : absența de la startul sferturilor de finală ale probei de 100 m a recordmanilor mondiali Eddie Hart și Rey Robinson. S-au făcut multe speculații pe marginea acestei întîmplări, ajungîndu-se pînă la a se afirma că Hart și Robinson nu s-au prezentat de teama întîlnirii cu Valeri Borzov, sau că ar fi fost victimele unui sabotaj. Iată, potrivit revistei americane **Sports Illustrated**, cum s-au petrecut lucrurile în după amiaza zilei de 31 august.

Întorși dimineața în satul olimpic după desfășurarea seriilor, Hart, Robinson și Robert Taylor erau convinși că vor alerga „sferturile" în jurul orei 19, după seriile de 10 000 m. De aceea, poate, au fost văzuți, la ore cînd ar fi trebuit să se odihnească, jucînd minigolf (Hart și Taylor) sau luptîndu-se cu prinzuri pantagruelice. Numai că programul pe care îl știau de la antrenorul lor Stan Wright era vechi de 18 luni și fusese de mult schimbat. Noul program — cu „sferturile la sută" la ora 16,30 — era cunoscut de toată lumea în afara lui Wright și a elevilor săi.

După amiază, pe stadion, primul care se îngrijorează de absența sprinterilor este Lee Evans, care pleacă din tribună spre terenul de încălzire. Aici îl vede pe David Wottle pregătindu-se pentru seriile la 800 m. „Unde sînt sprinterii" ? întreabă Evans. „Nu știu, de obicei ne încălzeam împreună, acum nu-i văd". Evans își dă seama că undeva e o greșeală și pornește în fugă spre satul olimpic aflat la aproape un kilometru și jumătate. Ajunge în sat, dar află că sprinterii, împreună cu antrenorul lor au plecat de 2—3 minute. „Niciodată nu am alergat atît de repede o distanță așa de mare", avea să spună mai tîrziu Evans, dezolat că eforturile sale au fost zadarnice.

Într-adevăr, Wright, Hart, Robinson și Taylor porniseră agale spre stația de autobuz. În drum se opriseră la un centru al companiei de televiziune ABC pentru a urmări puțin transmisiile. Robinson își vede ființa dintre adversarii de dimineață în block-starturi. „E reluarea seriilor" spune el. „Nu e reluare, e transmisie directă" informează un tehnician.

Cei trei pleacă imediat cu o mașină la stadion. Ajung însă prea tîrziu, seriile lui Hart și Robinson se alergaseră. Taylor traversează în goană terenul, îl vede pe pistă pe Hasely Crawford, alergătorul din Trinidad. „În ce serie sînt" întreabă americanul. „În a mea și alergăm chiar acum". Taylor își pune pantofii cu cuie, face cîteva genuflexiuni și ia startul sosind pe locul doi, după Borzov, ordine care va fi înregistrată și a doua zi în finală. De remarcat că Taylor a „prins" seria sa numai datorită faptului că programul era întîrziat cu 14 minute.

Cu lacrimi în ochi, Stan Wright cere scuze lui Hart și Robinson. Nimeni nu-l acuză, deși o asemenea greșeală din partea unui „coach" experimentat este inadmisibilă.

Aceasta este povestea tristă a lui Eddie Hart și Rey Robinson, doi recordmani ai lumii care n-au putut să-și apere șansele într-o probă în care confruntarea lor cu Valeri Borzov era cel mai așteptat eveniment atletic al Olimpiadei.

Vladimir MORARU

ȘTIAȚI CĂ...

...la Köln a avut loc „Campionatul mondial de maraton al veteranilor" ? La startul acestei probe s-au prezentat 550 de concurenți care depășiseră vîrsta de 40 de ani. Victorios a terminat englezul B. Walsham, în 2h 24'59", timp care i-ar fi permis să se claseze între primii 30 la München.

...cel mai scurt meci de box din lume a durat 10 s și 5 zecimi inclusiv numărătoarea ? Protagoniștii acestuia au fost Al Couture (învingător prin ko) și Ralph Walton și s-a disputat la 24 septembrie 1946.

...cea mai mare viteză atinsă de un ciclist este de 204,778 km/h ? Ea a fost realizată de José Meifferet care a rulat în spatele unui autoturism special amenajat.

...Bjoern Wirkola fost campion mondial la sărituri de la trambulină cu schiuri se remarcă mereu și la fotbal ? La 29 de ani el joacă pe post de fundaș în echipa campioană a Norvegiei, „Rosenberg Trondheim", fiind foarte apreciat.

...arbitrul de fotbal Lo Bello este membru al Parlamentului italian ? Pe terenurile de fotbal este greu, însă, să i se asigure... imunitatea parlamentară.

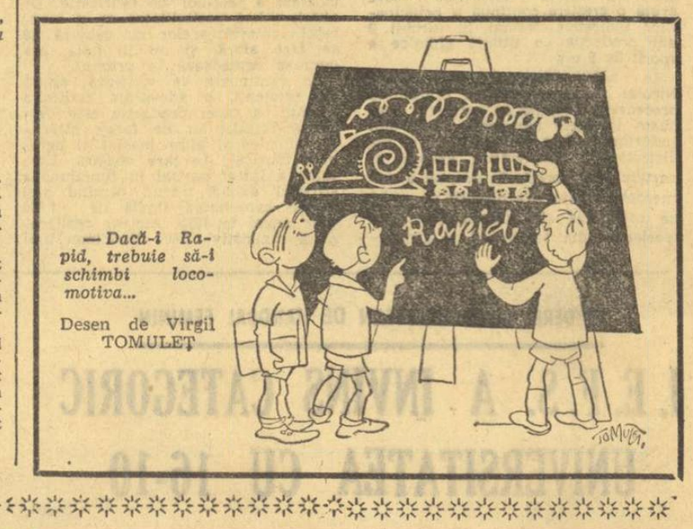

— Dacă-i Rapid, trebuie să-i schimbi locomotiva...

Desen de Virgil TOMULET

DIALOG SPORTIV între mamă și fiică

Maria Botezan — mama : „Gîndul retragerii m-a bătut de acum doi ani, dar perspectiva de-a juca măcar un campionat alături de fiică-mea mi-a dat puteri noi și m-a ținut strîns legată de echipă".

Doina Botezan — fiica : „E minunat să debutezi în divizie avînd pe mama lîngă tine, singura colegă dispusă să-ți ierte totul și singura de la care accepți orice — sfaturi, apropouri, admonestări — fără să te simți cumva lezată".

Cluj, 1 octombrie, la orele 10. Sala Armatei geme de lume. Sînt suporterii voleiului, atrași de partida inaugurală a campionatului „U" — Dinamo, dar și curioșii veniți să vadă prima evoluție în A a echipei feminine a Universității, după popasul ei în divizia secundă. Cînd crainicul sălii anunță formațiile și numele Botezan este de două ori rostit, un moment de rumoare se instalează în tribune și întrebarea : „E fiică-sa ?" face urgent înconjurul sălii. Răspunsul cunoscătorilor este afirmativ : „Da, Doina Botezan e fiica Mariei Botezan".

Interesul crește, atenția se polarizează acum, asupra cuplului Botezan, cuplu ce se întîlnește cel mai mult în cursul partidei pentru că fiica este ridicătoare iar mama trăgătoare. Un cuplu ce funcționează sincronic și decisiv, căpătînd aplauze la scenă deschisă și nenumărate simpatii în masa celor care-i urmăresc evoluția. Un cuplu care, în ciuda celor 54 de ani pe care-i totalizează, e prompt și viguros, pentru că fiica împrumută din experiența mamei iar mama din vitalitatea și debordanța fiicei.

★

În zile mai tîrziu — timp în care „U" a cîștigat, în deplasare, partida cu Universitatea București — la una din ședințele de lucru conduse de către antrenorul Augustin Poenaru. Urmăresc cuplul Botezan și reții cuvintele pe care cele două și le adresează. Surprinzător, cea mai aprigă e Doina, „un ochi care vede multe" — cum o califică antrenorul — și care „nu iartă nimic" — după cum spune, rizînd, Maria Botezan.

— Mamă, vezi că la dublaj te duci prea în față ! Mamă, vezi că n-ai sărit bine la blocaj etc., etc. — sună admonestările pretențioasei ridicătoare de 17 ani.

Bineînțeles, nici mama n-o iartă ! În fond, cine dorește mai mult decît ea ca Doina Botezan să atingă treapta măiestriei sportive, să ajungă voleibalista pe care ea o visează !

— Ați vrut dintotdeauna ca Doina să vă urmeze exemplul ?

— Nu mi-am propus niciodată lucrul acesta, însă evenimentele au evoluat de așa natură încît nu se putea altfel. Doina e un copil al voleiului, adus la sală de la zece luni și crescut în intimitatea acestui sport pe care l-a deprins cum deprinzi jocurile copilăriei. A fost un fel de mascotă a echipelor în care am jucat (n.r. Progresul Cluj, Progresul Sibiu, C.S.M. Cluj și „U"), însoțindu-le la toate antrenamentele și la toate meciurile, atît cele disputate acasă cît și cele din deplasare. În aceste peregrinări s-a atașat ea, de altfel, de viitoarea ei antrenoare, Vera Pavlenco — colegă de-a mea de echipă — profesoara care avea s-o ia, de la 11 ani, la o pregătire organizată și să-i dezlege multe din tainele acestui sport pe care Doina îl stăpînește astăzi mult mai bine decît îl stăpîneam eu la vîrsta ei.

— Apropo, la ce vîrstă ați debutat, și cîți ani sînt de atunci ?

— Oho, e așa de mult timp ! — exclamă interlocutoarea mea căutînd să facă ordine în evenimente. În toamna asta s-au împlinit 20 de ani. Am debutat o dată cu debutul diviziei naționale de volei, în 1952. Aveam pe atunci vîrsta pe care o are acum fiică-mea : 17 ani — și Maria Botezan zîmbește nostalgic gîndind la cele două decenii pe care le-a dăruit sportului la fileu. Un zîmbet nostalgic dar lipsit de reproșuri la adresa timpului, fiindcă el a lucrat, ridicînd lîngă voleibalista-veterană Maria Botezan copia ei fidelă de acum 20 de ani.

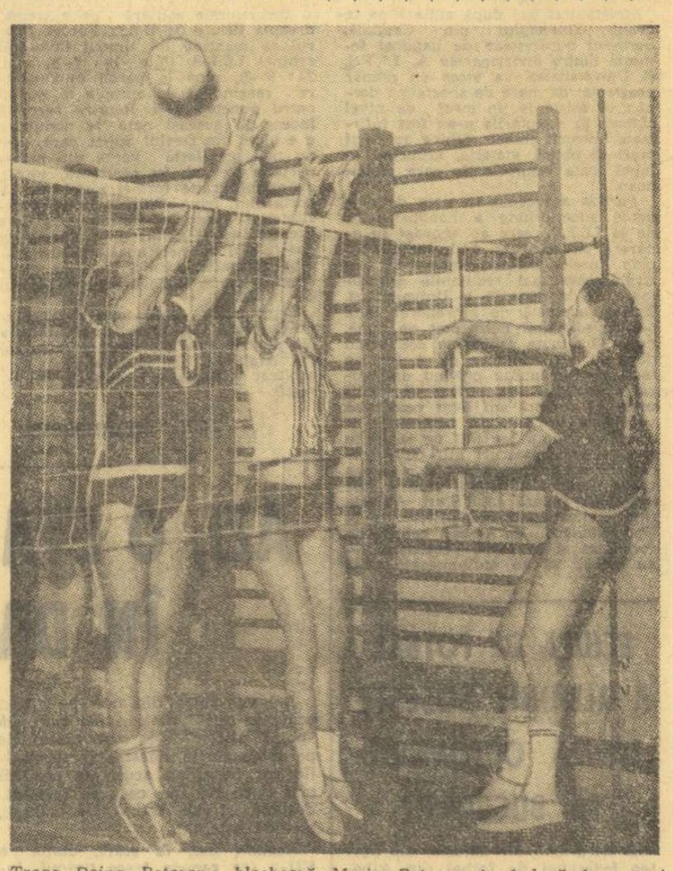

Trage Doina Botezan ; blochează Maria Botezan (amîndouă în negru)
Foto : FERENC CSOMAFAY

O copie reușită, în care antrenorii selecționatei de juniori își pun o mare nădejde, o copie de care Universitatea și-a legat o parte din visul ei de a reedita performanțele anilor 1959—1964, ani în care se vorbea despre „U" cu teamă și respect.

Nușa DEMIAN

VARIETĂȚI ● VARIETĂȚI ● VARIETĂȚI ● VARIETĂȚI

ADEVĂRUL ISTORIC

Se pare că Dick Fossburry nu este inventatorul stilului care îi poartă numele. Creatorul acestui mod de a aborda ștacheta la săritura în înălțime a fost austriacul Fritz Pingl, care în anul 1957 a sărit prin procedeul denumit azi „flop" 1,96 m., stabilind un record al țării sale. Mai apoi Pingl a renunțat la acest mod de a sări, socotindu-l prea primejdios în condițiile absenței unei saltele elastice.

PESTE 150 DE ANI

Pe terenul stadionului „Lords", unul din cele mai vechi din Londra s-au terminat operațiile de înlocuire a gazonului. Ar părea un simplu eveniment local, dacă gazonul înlocuit azi nu ar fi avut o vechime de aproape 160 de ani, fiind plantat în anul 1812. Pe acest teren amenajat în acea epocă pentru cricket, s-a antrenat și ducele de Wellington, învingătorul lui Napoleon.

COMPENSĂRI EDILITARE

Campionul finlandez Vaatainen, marea revelație a europenelor de atletism de anul trecut, nu a confirmat așteptările la München. În schimb concetățenii săi din Pilpola au ținut să-i atenueze dezamăgirea, alegîndu-l consilier municipal. Cum acest oraș este întins pe o mare suprafață, alegerea unui campion pe distanța de 10.000 m. în calitate de consilier, apare destul de nimerită.

URMĂRI NEAȘTEPTATE

Lacul artificial pe care s-au disputat probele de canotaj ale Olimpiadei este în momentul de față luat în primire de pescarii sportivi. Motivul ? Cei 50.000 de păstrăvi care au fost aruncați în lac spre a-l curăța de vegetația acvatică.

CONTRASTE

Mark Spitz, super-medaliatul olimpic și-a început cariera de profesionist al succesului, răzîndu-și mustața. E drept că operația a fost făcută în fața reflectoarelor televiziunii, ca reclamă pentru calitățile unei anumite lame de ras, însoțită fiind și de primirea unui cec solid.

Mai modestă, Shane Gould, a declarat că mulțumește Olimpiadei de la München pentru prilejul ce i l-a dat de a gusta și din cupa înfrîngerii. Refuzînd orice oferte publicitare, multipla campioană a declarat că se va retrage treptat din activitatea competițională, idealul său fiind de a deveni una din sutele de mii de școlărițe australiene.